

Post Books App

แอปใหม่สำหรับหนอนหนังสือสุดฮิป อ่านง่ายได้ทุกที่ทุกเวลา
ดาวน์โหลดได้แล้ววันนี้ทั้งทาง App Store และ Play Store

บุคคล องค์กร หรือหน่วยงานใด ต้องการสั่งซื้อหนังสือเล่มนี้จำนวนมากในราคาพิเศษ
สั่งซื้อโดยตรงได้ที่สำนักพิมพ์โปสทบุ๊กส์

๑๓๖ ถนน รัตนวง เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทร. ๐-๒๒๕๐-๓๗๐๐ ต่อ ๑๖๕๕, ๑๔๕๕ อีเมล : postbooks@bangkokpost.co.th

๒ ยิ้ม กระป๋อง สาม

ม้านยา

ยิ้มกระป๋องสาม

มนัสนยา

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-974-228-122-9

พิมพ์รวมเล่มครั้งที่ ๑ : โฟสต์บุ๊กส์, มีนาคม ๒๕๕๖

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

มนัสนยา.

ยิ้มกระป๋องสาม.-กรุงเทพฯ : โฟสต์, ๒๕๕๖.

๓๓๖ หน้า.

1. รวมเรื่อง. I. ไตรรงค์ ประสิทธิ์ผล, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

089.95911

ISBN 978-974-228-122-9

ราคา ๒๔๐ บาท

บรรณาธิการบริหาร : ภาณี ลอยเกตุ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : จันทพร รักพร้อม

บรรณาธิการพิเศษ : เพชรภี ปิ่นแก้ว

ผู้ช่วยบรรณาธิการ : อลิสสา ศิริสวัสดิ์

พิสูจน์อักษร : วันปิยะ ภูประเสริฐ

ออกแบบปก : ไตรรงค์ ประสิทธิ์ผล

รูปเล่ม : วนิตา สังขะมนี

ภาพประกอบ : ไตรรงค์ ประสิทธิ์ผล

ผู้จัดการธุรกิจสำนักพิมพ์ : สุพร พงกฤษงาม

ฝ่ายจัดการธุรกิจสำนักพิมพ์และการตลาด : สิทธิชัย อิงคุณานนท์, พรพิมล วงอินทร์,

กฤษณี เตชะวิเศษฐพงษ์, สงกรานต์ พลุสาสติพย์

จัดพิมพ์โดย

บริษัท โฟสต์ พับลิชชิง จำกัด (มหาชน)

๑๓๖ ถนน ๓๑ รัชดาภิเษก เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ <http://www.postbooksonline.com>

แยกสีและพิมพ์ที่

แผนกงานพิมพ์พาณิชย์

บริษัท โฟสต์ พับลิชชิง จำกัด (มหาชน)

๑๓๖ ถนน ๓๑ รัชดาภิเษก เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๔๐-๓๘๐๐ ต่อ ๓๐๒๑, ๓๐๒๒

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท ไอนินท์บุ๊ก เซ็นเตอร์ จำกัด

๑๐๘ หมู่ ๒ ถนนบางกวย-จตุรรม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๓๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๓-๙๙๙๙ โทรสาร ๐-๒๕๔๙-๙๕๖๑-๓ Homepage : <http://www.naiin.com>

สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท โฟสต์ พับลิชชิง จำกัด (มหาชน)

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	๗
คำนำผู้เขียน	๘
ขอแต่งงาน	๑๓
ดูอะไรไม่สู้ได้ดูเขิน	๒๓
เขยฝรั่ง	๓๕
มาตรฐานของการกิน	๔๓
บ้านนายกฯ	๕๓
พระกระยาหารโปรด	๖๕
ตอนนี้ใครๆ ก็ไปเชียงใหม่	๗๕
ธรรมเนียมการกินอาหารของบางประเทศ	๘๕
ตลาดไทย ตลาดเทศ	๙๕

ว่าด้วยรองเท้าและคนสวมรองเท้า	๑๐๙
ซีลี : สตูว์พริกและราดหน้า	๑๑๗
กระทงและท้อใบตอง	๑๒๙
เกี๊ยวอาหาร เฟรนช์ ฟรายส์และชิปส์	๑๓๗
การปลูกและนาฬิกาปลูก	๑๔๙
ก็แค่เอาสบายเท่านั้นเอง	๑๕๙
จักรพรรดินีที่หายไป	๑๖๗
อาหารการกินของฝรั่งเศสโบราณ	๑๗๙
ช้อนศัพ	๑๙๑
การหาความสำราญแบบฝรั่ง	๒๐๑
เรื่องตลก...ตลก	๒๑๓
แยกฝั่ง	๒๒๓
ราชาศัพท์	๒๓๗
พระราชนิเวศน์มฤคทายวันย้ายที่อยู่ตามฤดูกาล	๒๔๙
ข้าวคลุก	๒๖๑
ลอตเตอรี่และห่วยใต้ดิน	๒๗๕
ไกลปิ่นเที่ยง	๒๘๕
ไม่ได้ใจ	๒๙๕
เชียงใหม่บาง ลำปางหนา	๓๐๓
คนไทยสมัยก่อนกินอะไร	๓๑๕
เพลงประจำฤดูกาลและเพลงประจำกิจกรรม	๓๒๕
<i>ประวัติผู้เขียน</i>	๓๓๖

คำนำสำนักพิมพ์

มาแล้วจ้า เรื่องเล่าเคล้าสาระกระป๋องสาม ที่ยิ่งอ่านยิ่งฮา ด้วยลีลาการเขียนจัดจ้านถึงใจ จาก มั่นทยา นักเขียนรุ่นเก่า ผู้ฝากฝีมือไม่ลายมือไว้กับงานเขียนงานแปลมากมาย

หลังจากพาคุณไปสนุกสนานฮาเฮใน **อีมีกระป๋องหนึ่ง** และ **อีมีกระป๋องสอง** แล้ว มั่นทยากลับมาอีกครั้งกับ **อีมีกระป๋องสาม** ที่ยังคงสไตล์ขำ มัน ฮา แต่ได้สาระ แบบรู้ลึกรู้จริง จนอาจเรียกได้ว่า เป็น ‘มั่นยานุกรม’ มาเสริมฟถึงมือคุณ!!!

คราวนี้เธอจะพาคุณไปกินข้าวคลุก ตั้งนาฬิกาปลุกให้ตื่น เร่งรี้นหาความสำราญแบบฝรั่ง นั่งรถไปเซี่ยงคาน เจาะลึกการขอแต่งงานสุดเก๋ เฮฮาไปกับเรื่องตลก...ตลก วกไปสำรวจโต๊ะอาหาร แล้วมายิ้มแก้มบานกับการใช้คำราชาศัพท์ แถมด้วยเรื่องราวของพระกระยาหารโปรด และอื่นๆ อีกมากมาย

ว่าไปแล้วคุณอาจกำลังสงสัย “เรื่องมันจะเป็นยังไงล่ะ นั้น”!?!?

คำเตือน!!! อ่านแล้ว คุณอาจจะจำเรื่องยากบางอย่างได้แม่น เพราะความฮา จนไม่รู้ตัว

โพสต์บุ๊กส์

คำนำผู้เขียน

ผู้เขียนไม่ได้เขียนเรื่องเสียหลายปี เพราะมันแต่ไปแปลโน่นและทำนี่ต่างๆ และนานาโดยมีเหตุผลต่างๆ กันตามกาลและเทศะ ในระหว่างห่างเหินไปจากวงการเขียนไปท่องเที่ยวอยู่ในวงการแปลและนอกวงวรรณกรรมออกไป ก็มีคนถามมาอยู่เรื่อยๆ ว่าทำไมไม่เขียนหนังสืออีก หรือทำไมไม่เขียนหนังสือซะมันส์ขึ้นกับดึกริความสนิทสนมที่แตกต่างกันออกไป ผู้เขียนก็ได้แต่อ้อมๆ แอ้มๆ ตอบไปตามแต่จะรีบร้อนนึกคำตอบได้ในขณะนั้น ซึ่งล้วนแล้วแต่ไม่ใช่คำตอบที่แท้จริง หากแต่เป็นคำตอบที่เสกสรรปั้นแต่งขึ้นมาให้รู้แล้วรู้รอดจบๆ กันไปเท่านั้น ทั้งนี้เนื่องจากผู้เขียนเองก็ไม่วู้เหมือนกันว่าทำไมจึงไม่วู้จักจะเขียนหนังสือ ในเมื่อคนรอจะอ่านก็มีและคนรอจะด่าก็มาก เขียนออกมาเมื่อไหร่เป็นบังเกิดผลทันที ฟันธง

คำตอบเล็กๆ ที่ซ่อนไว้ในทรวงอกเห็นจะเป็นเพราะยังซีเกียจอยู่นั้นแหละ แต่จะไปตอบคนเขายังงั้น เขาก็ยอมจะไม่เชื่อเป็นธรรมดา เนื่องจากคนไทยเริ่มเชื่อเรื่องโกหกกันจนชินเสียแล้ว ใครอุตริไปพูดเรื่องจริงเข้าเขาก็จะว่าไม่สุภาพ

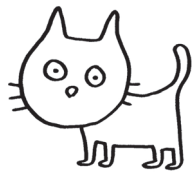
เป็นชั้น ภาษาลาวเค้าว่าเป็นชั้น คือ เนีย เรื่องมันเป็นอย่างเงี้ย

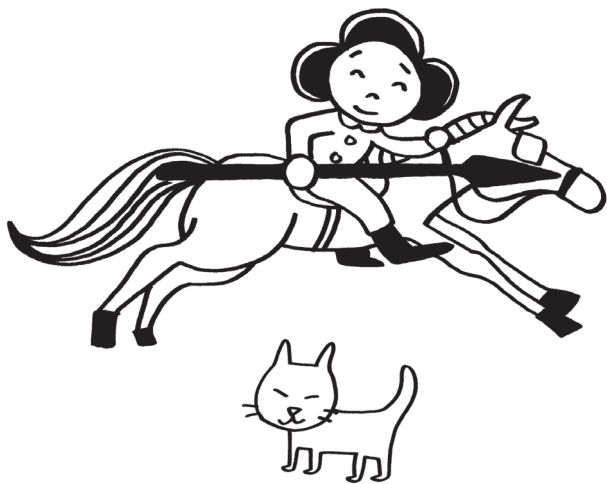
บัดนี้ความซี้เกียจได้ลดน้อยลงและถอยลงไปบ้างแล้ว เพราะเริ่มซี้เกียจจะซี้เกียจนั่นเอง เรื่องยี้มๆ ทั้งหลายทั้งปวงจึงรวมเล่มได้เป็นเล่มที่สามเข้านี้แล้ว ซึ่งสักวันเถอะคงมีคนมาขอรับรองให้เลิกเขียนซะทีเพราะซี้เกียจอ่าน คอยดูไปก็แล้วกัน

‘มนัทยา’

มีนาคม ๒๕๕๖

เซียงคาน เลย

๒
ขี่ม กระบอง สาม

ขอแต่งงาน

เกิดมาจนแก่ปานนี้เพิ่งได้รู้ตรรกะที่ยิ่งใหญ่อันหนึ่ง ว่าผู้ชาย
นั้นไม่กลัวอะไรเท่ากลัวตอนขอแฟนแต่งงาน ฟังแล้วไม่น่าเชื่อ
อย่างยิ่ง เพราะธรรมชาติของผู้หญิงนั้นเป็นแฟนกะใครก็อยาก
ให้อีต่าบ้านนั้นขอแต่งงานซะให้รู้แล้วรู้รอดกันไป ถ้าผู้หญิงกลัว
ก็กลัวอีต่านั่นไม่ขอแต่งงานมากกว่า

เมื่อจนและสนเท่ห์ปานนั้นจึงไปถามเพื่อนเกลอที่เคารพ
ท่านหนึ่งซึ่งเป็นชาย ว่าที่เขาเล่าๆ กันมานั้นจริงหรือไม่จริงอย่างไร
จงบอก พร้อมอธิบายโดยละเอียด (๓๐ คะแนน)

เพื่อนชายฟังแล้วก็สั่นหัวตึก “กลัวซิแกเอ๊ย แต่คิดชั้น
ก็ยิ่งกลัวจนตัวสั่น ๔๐ กว่าปีเข้านี้แล้วก็จำได้ไม่มีลืม ขอบอก”

ผู้เขียนนั่งยั้งนึก “แกกลัวอะไรของแกอี ยายอ้อย แฟน
แกเค้าก็รักแกดีจ้ะจ้านานาประการ เรื่องอะไรเค้าจะไม่อยากแต่ง

ก๊าก

“กลัวเค้าแค่อยากแต่งแต่ไม่ยอมแต่งไงแกก็...แห่ม! จิต
ผู้หญิงนะเอาแน่ได้ชะที่ไหน แล้วไอ้การขอแต่งงานมันเรื่อง
ใหญ่ในชีวิตผู้ชายนะแก ขึ้นรวบรวมความกล้าทั้งหมดไปขอเค้า
แล้วเค้าดันปฏิเสธชั้นคงสติแตกไป ๗ ปี มันเป็นเรื่องเหนือ
การควบคุมแก่เข้าใจมัย เป็นเรื่องใหญ่ที่จะทำให้ลายความเชื่อมั่น
ทั้งหมดในชีวิตเลยนะ ถ้าฟังในวันนั้น”

ผู้เขียนยังทำหน้าที่ “แต่มันไม่ได้ฟังนี่นา”

“ก็เพื่อฟังละ”

“อูวะ! ก็มันไม่ได้ฟังและไม่เคยทำทำว่าจะฟังเลย”

“ก็เพื่อมันฟังละไว้ย เอ็งนี่! พุดไม่เข้าใจ ผู้ชายเค้า
กลัวมันฟังไง”

ซึกแทบตายก็ได้คำตอบที่วนไปวนมาอยู่แบบนี้ไม่ได้ถึง
ไหน ถามเพื่อนบังเกิดเกล้าเพศชายก็คนๆ ก็ตอบคล้ายๆ กัน
แบบว่าไม่มีใครไม่กลัวอีต่อนขอแฟนแต่งงาน บางคนขนาด
ถามว่าขอแฟนแต่งงานที่ไหน ก็ยังตอบเสียงสละบัด

“ไม่รู้ จำไม่ได้”

“อ้าว! ทำไมละ”

“กลัวจะตายที่...พอขอเสร็จรีบลอบออกจาก GPS. เลย
ขอบอก ตอนแค้นี่ขึ้นภวานาทุกวันขอให้ย้ายเมียตายทีหลัง
ขึ้นเค้าตายก่อนกูต้องไปขอเด็กสาวๆ แต่งงานกูขาดใจตายแน่
กลัวตายที่...เลย”

“เอ๊ะ! ทำไม่ต้องไปขอเด็กสาวๆ แต่งงาน”

“อีโง่! ใครเค้าจะอยากขอยายแก่หยังแก่แตงวะ เค้าก็
ยอมอยากได้สาวๆ เนื้อเต่งตึงเป็นธรรมชาติ”

“ขอเด็กสาวๆ แต่งงานเด็กมันจะหัวเราะเอานะ มันจะ
ว่าปู่พูดอะไรนะ พูดใหม่สิ พี่ปลอมขยับจนหนูฟังไม่รู้เรื่อง

“ไม่ต้องมาชู้หน้านี่! เดี่ยวเถอะ! ฐานะเอาใจนั่งเมีย
ทุกวัน กลัวอีตายก่อนกูเดือดร้อนแน่ ขอผู้หญิงแต่งงานชาตินี้
หนเดี๋ยวพอ ชินขอสองหนูกคงหัวใจวาย”

พอบากหน้าไปถามความเห็นทางฝ่ายหญิงเรื่องการขอ
แต่งงาน ยายตี้ม เพื่อนซี้ก็ทำตาปะหลังปะเหลือกค้อนตาทิว
สามีผู้ล่วงลับไปแล้ว

“มันพาดันไปขอแต่งงานที่ไหนรู้มัยแถ บ่นยอดเขาวัง
เพชรบุรีโน้ะ ยอดเขานะไม่ใช่ตีนเขาอีตรงที่เค้าขายขนมหม้อแกง
กัน เออถ้าพูดซะให้มันจบๆ ตรงเชิงกระไดชั้นจะได้มีเวลาไปกิน
ลอดช่องน้ำกะทิ น้ำตาลโตนดบ้าง น้ำกินน้ำกิน ไ้เราก็อยากจะ
กิน ไ้มันก็จะจุดกระชากลากถั่วฝูงลึงขึ้นไปยอดเขา ไ้เรา
ก็ไม่อยากขึ้นไปหรอก ปีนกระไดเหนื่อยจะตาย ทั้งสูงทั้งไกล
แต่จะไม่ไปก็กลัวมันจะโกรธ แล้วขากลับลงมาไ้ที่จะได้กิน
ลอดช่องน้ำกะทิก็เลยอดกันพอดี ก็เลยแข็งอกแข็งใจตะกาย
ขึ้นกระไดไปกะมัน กลัวลึงก็กลัว เหนื่อยก็เหนื่อย”

นั่งตี้มปาดเหงื่อแบบยังเหนื่อยในความทรงจำไม่หาย

“พอขึ้นไปถึงยอดหอบยังไม่ทันคลายมันก็ถามเสียหอบๆ
เหงื่อังไหลเต็มหน้าเลยว้า ตี้ม แต่งงานกะผมมัย

ไ้เราก็พยักหน้า ก็แหม! มันเหนื่อยนะ จะให้ตอบ

อะไรยึดยาว”

“ไม่ตื่นเต้นเลยอะ” ผู้เขียนชักยิก

“ฮู้ย...ย...ย! ตื่นเต้นอะไรกัน เป็นแฟนกันมาตั้ง ๓ ปีแล้ว ถ้ามันบอกว่าจะพาไปกินลอดช่องน้ำกะทิ ยังจะตื่นเต้นซะกว่า”

“เห็นแกกินจังนะแกนี่ สรุปลแล้วแกได้กินรีเปล่าไอ้ลอดช่องน้ำกะทิที่ว่า”

“เปล่า พอลงมาถึงปรากฏว่า จอดรถยังไงก็ไม่รู้ตำรวจกำลังควักสมุดออกมาจะเขียนใบสั่งคันที่อยู่ใกล้ๆ พอดี มันเลยหลุดกระชากลากถุฉันให้วิ่งไปขึ้นรถ จะได้หนีตำรวจได้ทันช่วงที่”

“ไมโมแรนติกเลยนะเรื่องของแกนี่” ผู้เขียนส่ายหน้า

“ไม่เลย” นิ่งตี๋มรับ “พอขึ้นรถขับออกมาแล้วฉันเสียชีวิตที่อดกินลอดช่องน้ำกะทิจนน้ำลายแทบหยุด หูดหวิดจะถามออกไปแล้วว่า จะต้องถ่อสังหารขึ้นไปขอแต่งงานบทยอดเขาทำไมฮี้ พี่ขอที่ตีนกระโดดเขาวังฉันก็แต่งกะพ้ออยู่ดี”

“แล้วถามออกไปรีเปล่า”

“เปล่า”

“ทำไมล่ะ”

“กลัวมันโกรธแล้วยกเลิกคำขอ”

ผู้ชายนี่คงมีอะไรชักอย่างเป็นแน่เกี่ยวกับการชอบขึ้นที่สูง เล่ากันว่าห้องอาหารบทยอดตึกสูงๆ ของโรงแรมหรูนั้นมีผู้ชายไปขอสาวแต่งงานบ่อยมาก ไม่ค่อยชอบขอแต่งงาน

ตามห้องอาหารชั้นล่างๆ ชอบขึ้นไปชั้นสูงๆ (แม้ผู้ชายบางคนจะกลัวความสูงก็ตาม) ยิ่งขึ้นไปได้ดินของอาคารนั้นไม่เคยไต่ยึนเลยว่าคุณชายไปขอสาวแต่งงาน อาจเป็นเพราะมันเป็นที่ยอดดราก็ได้

“ความสูงบ่งบอกถึงความสามารถในการพิชิต” คุณแม่ังเพื่อนรุ่นพี่ของผู้เขียนทำเสียงประชดๆ

แต่อย่างไรก็ตาม เรื่องของยายติ่มกับนายทิวนั้นยังเล่าไม่จบ ยายติ่มเล่าต่อไปว่าหลังจากแต่งงานกับตาทิวไปเรียบร้อยจนมีลูกมีเต้าไก่ล้จะมีหลานแล้ว วันหนึ่งยายติ่มก็เอ่ยพาดพิงถึงการที่ตาทิวไปขอแต่งงานบนยอดเขาวังขึ้นมาแต่ตาทิวทำหน้าที่

“ใคร ใครไปขอใครแต่งงานบนยอดเขาวัง ลิงได้กัดตายห่า...ดิ”

“อ้าว! ก็พี่ไง!”

“ชั้นเนี่ยนะ!”

“ยะ!”

“ตายห่า...! ทำมัยกูถึงได้บ้านดานั้นด้วยวะ!”

เพื่อนของผู้เขียนอีกคู่หนึ่ง ผู้ชายก็ไปขอผู้หญิงแต่งงานบนยอดเขาอีกเหมือนกัน แต่ยอดเขาอะไรเค้าก็ลืมเสียแล้ว พอผู้ชายกล่าวสัมโมทนาียคาถาขอแต่งงานจบลง พลันก็ได้รับคำตอบที่ไม่คาดคิด คือ ผู้หญิงร้องกรี๊ดขึ้นว่า

“ตายแล้ว! ทำไมเธอถึงได้มาขอชั้นแต่งงานบนนี้!”

“อ้าว! ทำไมละ! ก็วิวสวยดีโรแมนติกออก”

“แต่มันไกลลิบลิบ แล้วเราจะฉลองวันครบรอบการขอ
แต่งงานได้ไง ชั้นไม่ป็นเขาขึ้นมาอีกหรอกนะ เหนื่อยจะแย่!”

การที่ผู้ชายกลัวการขอผู้หญิงแต่งงานก็เพราะกลัวจะได้
รับคำตอบสุดช็อกแบบนี้ละ (มั้ง)

เพื่อนรุ่นพี่คนหนึ่งของผู้เขียน คบหาอยู่กับเพื่อนนิสิต
รุ่นเดียวกันมา ๒-๓ ปี วันหนึ่งขณะนั่งรถไปด้วยกันสองคน
เพื่อรรถก็ขอพี่นิทราแต่งงาน พี่นิทราก็รีดในแบบที่ใครๆ ก็คาด
ไม่ถึง คือร้องว่า

“ตายอรรถ! เธอมาขอชั้นแต่งงานกลางถนนได้ไง!”

เพื่อรรถก็มีทางออกที่ใครๆ นี่ก็ไม่ถึงเหมือนกัน คือหัก
พวงมาลัยนำรถเข้าจอดข้างทางแล้วขอพี่นิทราแต่งงานซ้ำอีกหน
วู้ย! โรแมนติก!

แต่คุณประเดิมกับคุณจรัสศรี เพื่อนบ้านของผู้เขียน
ไม่ได้เจอเรื่องโรแมนติกแบบนี้ สองคนนี่เขาเจอกันตอนเรียน
หนังสืออยู่เมืองนอก วันหนึ่งคุณประเดิมชวนคุณจรัสศรีนั่ง
รถกระเช้าสำหรับนักสกีขึ้นไปบนยอดเขา รถกระเช้านี้เล็ก
มาก นั่งได้สองคนและว่างโล่งเหมือนนั่งบั้งชิงช้าที่ถูกลดสลิง
ทิ้งขึ้นไป มันก็มีความเป็นส่วนตัวสูงที่อยู่หรง เพราะรอบตัว
ไม่มีอะไรเลยนอกจากหิมะขาวโพลนและยอดเขาสูงรายล้อม
สวยดีแต่น่าเสียวไส้สำหรับคนกลัวความสูง

พอคุณประเดิมขอแต่งงาน คุณจรัสศรีซึ่งพะอืดพะอม
เพราะกลัวความสูงและความเว้งว่างอยู่แล้วก็เลยอ้วก ไข่! อ้วก!
ดีแต่หันไปอ้วกออกไปนอกสกีซีตไม่ได้อ้วกลงบนตักคุณประเดิม

แต่ก็ทำให้หนังขาดจิตเจือกันไป ณ จุดนั้นเลย จนต่างคนต่าง
กลับเมืองไทยแล้วพักหนึ่งได้โคจรกลับมาพบกันอีกนั่นแหละ
อะไรๆ จึงเข้ารูปเข้ารอยและแต่งงานกันในปีที่สี่

“คราวนี้ขอแต่งงานที่ไหนคะ” ผู้เขียนซักอย่างทะลึ่ง
“ไม่แล้ว ไม่ขอแล้ว เช็ด” คุณประเดิมล้อภรรยา
คุณจรัสศรีเลยเล่าว่า “เขาก็บอกแค่ ผมจะส่งผู้ใหญ่
มาขอเดือนหน้านะ เรื่องการขอแต่งงานเป็นอันละไว้ในฐานที่
เข้าใจ”

การขอแต่งงานของฝรั่งนั้นเป็นเรื่องเป็นราวกว่าไทย มี
การคุกเข่าลงตรงหน้าสาว (เอาเข้าซ้ายหรือเข้าขวาลงก็จำไม่ได้
เสียแล้ว แต่คาดว่าคงเป็นผลตามกฎหมายเอ้อ...เป็นผลตาม
ประเพณีเท่าๆ กัน) พอคุกเข่าเสร็จฝ่ายชายก็อาราธนาศีล...
เอ้อ...ไม่ใช่ (พลอยตื่นเต้นไปกะเค้าด้วย แม้จะแค่เป็นผู้เล่า
เรื่องก็ตาม)

เอาใหม่

พอฝ่ายชายคุกเข่าเสร็จก็เอ่ยปากขอแต่งงานแล้วก็หยิบ
กล่องแหวนออกมาเปิดโชว์ว่ามีอุปกรณ์พร้อมไม่ได้แค่ขอแต่
ปาก สำหรับคนธรรมดาแหวนหมั้นมักเป็นแหวนซื้อจากร้าน
แต่ถ้าเป็นคนมีตระกูลหน่อยก็จะเป็นแหวนที่พ่อเคยหมั้นแม่
หรือปู่เคยหมั้นย่าอะไรก็ว่าไป บ่งบอกถึงการรับรู้ของผู้ใหญ่
เค้าจึงได้ให้แหวนมาหมั้นสาว

ตอนที่เจ้าฟ้าชายชาร์ลส์ มกุฎราชกุมารอังกฤษทรงขอ
คามิลล่า ปาร์คเกอร์ โบลส์แต่งงานนั้น คามิลล่ากรี๊ดกร๊าด เล่า

ไปสามบ้านแปดบ้านว่าทรงคุกเข้าขอตามประเพณีเลยทีเดียว
แม้ว่าจะแก่ทีเดียวกันไปทั้งพระองค์และหล่อนแล้วก็ตาม แสดง
ว่าการคุกเข้าขอแต่งงานนั้นไม่ได้เกี่ยวอะไรกับวัย จะหนุ่มหรือ
แก่ก็ต้องคุกเข้าโดยทั่วหน้า แม้ว่าฝ่ายชายซึ่งแก่แล้วจะคุกเข้า
แล้วลูกไม่ขึ้น ต้องยกแยยกยันอย่างน่าเวทนาประเพณีฝรั่งก็
ไม่ได้ยกเว้นให้

พูดถึงการแต่งงานของคนแก่ผู้ชายแล้วผู้เขียนมีข้อสังเกต
อยู่เรื่องหนึ่ง ว่าผู้ชายไทยสมัยโบราณนั้นเวลาเมียตายแล้วทำมัย
ถึงได้เอาน้องสาวเมียมาเป็นเมียซะแทบจะทุกทีก็ไม่รู้ชิตี มีคน
มองโลกในแง่ดีอธิบายว่า อีตานั้นทำเพื่อผลประโยชน์ของลูก
คือถ้าเมียใหม่เป็นน้ำก็จะได้รักหลานเหมือนลูกของตัวเอง เนื่อง
จากเคยอุ้มชูเอ็นดูมา แต่ถ้าได้เมียใหม่เป็นคนอื่นเขาอาจข่มเหง
ลูกได้

แต่คนมองโลกในแง่ร้ายคิดต่างกัน (มาก) เพราะค่อนข้าง
เล็กน้อยแล้ววิไลสนกว่า

“โอ๊ย! อีตานั่นมันเลี้ยงน้องเมียมาตั้งนานแล้วละไม่ว่า!”

แต่ในยุคปัจจุบันผู้เขียนพบด้วยความแปลกใจว่า ผู้ชาย
ไทยนั้นพอเป็นม่ายในวัยกลางคนจะมีเมียใหม่ ๒ แบบด้วยกัน
คือหนึ่ง คว่าสาวสวยซึ่งเด็กแทบจะเป็นลูกได้เพราะว่าตัวเองรวย
(ฟังแล้วไม่ค่อยจะเกี่ยวกับแต่กลับเกี่ยวกับมากเลย) และสอง
ผู้ชายคนนั้นจะหันกลับไปจีบแฟนเก่าซึ่งเลิกหรือทิ้งขว้างกัน
ไปด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งสมัยยังหนุ่ม

น้อยเปอร์เซ็นต์มากที่มีสามีจะย่องเข้ามาคว่ำอีตาพอม่าย

ไทยสมัยปัจจุบันไปได้

เคยถามเพื่อนผู้ชายคนหนึ่งซึ่งเป็นมายถึงเหตุผลในเรื่องนี้ เพราะได้ยินว่าตะแค้นแด่แฟนเก่าสมัยเรียนหนังสือไปกินข้าวหลายครั้งแล้วอย่างผิดสังเกต อีตานั่นทำเป็นหนึ่งคิดอยู่ประมาณ ๑๓ วินาทีแล้วตอบเสียงอ่อยๆ ว่า

“ไม่รู้ว่ะ คงเป็นเพราะไม่กล้าจีบคนแปลกหน้า กลัวเค้าไม่เอาเรามั้ง”

“แล้วแฟนเก่าคนนี่ล่ะ เค้าจะเอาเธอนั้นแหละ”

“อันนี้ก็ไม่ว่าง แต่ถ้าเค้าไม่เอาเราเราก็ยังเสียหน้าน้อยกว่าไปเพราะเราประกาศให้โลกรู้ไปแล้วว่าเราเป็นแค่เพื่อนกัน ถ้าคนนี่เค้าไม่เอาเราไปชั่วนิรันดรเราก็ไม่เสียหน้าอะไรจริงป่าว”

“อ้อ...เรียกว่ามีการประกันความเสี่ยง”

“เออ...เฮ้ยไม่ใช่! เฮ้ยแกนี่ยังโงะ ปากหมาจริงๆ”

“แล้วเมื่อไหร่เธอจะไปขอเค้าแต่งงาน” ผู้เขียนชักไม่ลดละ

“แหมแก! คนแก่ๆ เค้าไม่แต่งงานกันแล้ว เค้าเมื่อชีวิตแต่งงานจะแย่ ก็อยู่กันยั้งจี้แหละ คบๆ กันไป ไปเที่ยวกัน กินข้าวกัน คุยกัน”

“แล้วผู้หญิงเค้าจะยอมมอะ”

“เค้าแหละเป็นคนจะเอาอย่างนี้ เราั้งโล่งอกเลย กลัวต้องไปขอเค้าแต่งงาน เคยขอทีหนึ่งเมื่อ ๔๐ กว่าปีก่อน ยังอกลั่นขวัญแขวนมาจนเดี๋ยวนี้ไม่เคยลืม ถ้ามีแฟนใหม่แล้วต้องขอเค้าแต่งงานกูคงตายห่า...แน่”

“ทำไมต้องตาย”

“อ้าว! ขอแต่งงานครั้งแรกสมัยโน้นนะกลัวแฟนเค้าไม่
แต่งด้วย แต่ขอแต่งงานอีต่อนแก่นี้กลัวอีกอย่าง กลัวผู้หญิง
เค้าจะแต่งด้วยจริงๆ นะซี ูกคงตายแน่ๆ เล้ย!”

ดูอะไรไม่สู้ได้ดูไหน

แต่ก่อนผู้เขียนไม่เคยดูไหน ไม่ได้ดูไม่ใช่เพราะมีอคติต่อการแสดงประเภทนี้แต่อย่างใดเลย เพียงแต่ไม่ได้ดูก็เพราะเพื่อนฝูงคนรอบข้างไม่มีใครดูก็เลยไม่มีใครชวนไปดูด้วย ง่ายๆ แค่นี้เอง ส่วนเหตุผลที่เพื่อนฝูงคนรอบข้างไม่ดูไหนก็คล้ายคลึงกันคือไม่ได้เกลียดลึงไม่ชอบยกช่ออะไรเลยสักนิด เพียงแต่ไม่มีใครชวนไปดูก็เลยไม่ได้ดู เห็นมัย เหมือนกันปะเลย

และแล้ววันหนึ่งขณะที่กำลังหีบยกประเด็นการไม่เคยดูไหนของตนเองขึ้นมาพิจารณาอย่างแปลกใจ เพื่อนรุ่นพี่คนหนึ่งก็โทร. มาหาด้วยเรื่องชူး พุดกันจบเธอก็บอกว่าพรุ่งนี้พี่จะไปดูไหนกรมศิลป์ที่โรงละครแห่งชาติ แล้วก็ชวนเรื่อยเปื่อยแบบไม่ได้หวังผลอะไรมากมายว่า “ไปมัย”

โอ้โฮ!

รุ่นพี่คนนี้อายุมากกว่าผู้เขียนหลายปี เป็นศิลปินผู้มีความรู้มากหลายด้าน ทั้งร้องเพลง รำ แต่งโคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน แถมยังเล่นละครโทรทัศน์มีแฟนตรีมอีกต่างหาก เดินไปในโรงละครแห่งชาติกับพี่มยุรี อิศรเสนาฯ มีแต่แฟนละครเข้ามาทักทายไม่ได้ขาด ทำเอาผู้เขียนพลอยปลื้มไปด้วย ที่มีเพื่อนเป็นดารา พี่เม้า - มยุรีนี้ชอบการแสดงทุกรูปแบบของกรรมศิลป์มาก เสาร์-อาทิตย์ไหนไม่ติดถ่ายละคร เธอก็จะมาดูละครบ้าง โชนบ้าง บางเรื่องดูหลายรอบก็ยังมี คนไม่รู้อะไร (เสียวังเลย) อย่างผู้เขียนได้มาหัดดูโชนกับพี่เม้าก็เหมือนเด็กนักเรียนที่อาจารย์หัวหน้าแผนกวิชาหนีบติดไปนั่งดูการแสดงด้วย อยากรู้อะไรหรือไม่รู้อะไรครูก็บอกให้สบายไปแปดอย่าง ซักใช้ครูก้อธิบาย จำไม่ได้ครูกໍไม่ดู

การไปนั่งดูโชนที่โรงละครแห่งชาติของผู้เขียนครั้งแรกในชีวิตนั้น ขอสารภาพว่ารู้สึกตกใจมากที่พบว่าตัวเองแทบไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับโชน รู้อยู่อย่างเดียวอย่างเดียว คือโชนนั้นเล่นเรื่องรามเกียรติ์เท่านั้นเรื่องอื่นไม่เล่น ซึ่งก็เป็นความรู้พื้นฐานเต็มที ใครๆ เขาก็รู้กัน พุดออกมาให้คนเขาหัวเราะเปล่าๆ

ตรงที่รู้สึกเดือดเนื้อร้อนใจในความไม่รู้ของตัวเองมากก็คือ ตัวละครโชนที่นั่งเรียงรายบนเวทีนั้นผู้เขียนดูไม่ออกเลยสักตัวเดียวว่าใครเป็นใคร ได้แต่เดาไปอย่างพยายามหาเหตุผลมาประกอบว่าตัวนั้นเป็นโน่น ตัวโน้นเป็นนี่ อย่างตัวละครที่นั่งบนแท่นไม่สวมหัวโชนหน้าตาหล่อเสียวมีผิวพรรณพระราม เพราะพระรามคือพระนารายณ์อวตารลงมา ดังนั้นใส่เสื้อสี

เขียวก็เพื่อจะบ่งบอกถึงพระนารายณ์ ส่วนหนุ่มหล่อน้อยกว่า
ชนิดหนึ่งที่นั่งแท่นข้างขวาของพระรามหรือข้างซ้ายของคนดูเสมอ
และใส่เสื้อสีเหลืองเสมอจะต้องเป็นพระลักษมณ์ เพราะ
พระลักษมณ์นั้นเวลาไปไหนอิตาพี่ชายก็ต้องหนีบติดไปด้วย
เอาไว้ช่วยรบ พระรามนะเป็นพระเอกที่ไม่เอาไหนออกจะตาย
ไป เอะอะอะไรก็ร้องไห้ เอะอะอะไรก็เป็นลม ดีแต่หล่อว้างัน
เถอะ

คำพังเพยที่พูดกันว่า ‘งอมพระราม’ นั้นผู้เขียนว่าไม่ถูกแน่
ควรจะใช้ ‘งอมพระลักษมณ์’ มากกว่า เพราะว่าพระลักษมณ์
ออกรบบ่อยเดี่ยวกัโโดนอาวุธโน่น เดี่ยวกัโโดนอาวุธนี้ ดูน่าสงสาร
เต็มทีเพราะว่าโโดนชงอม

เมื่อดูออกว่าตัวไหนพระราม ตัวไหนพระลักษมณ์แล้ว
ก็ค่อยใจชื้นขึ้นรู้สึกว่าคงพอจะดูโชนได้ไม่พลาตมากมายแล้ว
เป็นแน่ อ้าว! การดูหนังดูละครนี้เราก็ต้องรู้ชะก่อนซิจริงมั้ย
ว่าไผเป็นไผ รู้ว่าไหนพระเอกไหนผู้ร้ายจะได้เชียร์ได้ถูกต้อง
ถ้าเชื่อซ่าเชียร์ผิดคนนี่มันจะยุ่ง ในบางวาระบางโอกาสเค้า
กลัวคนดูโง่ เขายังต้องให้ฝ่ายพระเอกกับฝ่ายผู้ร้ายใส่เสื้อกัน
คนละสีให้ผิดแผกแตกต่างชะเลย จะได้รู้กันว่าใครหมูใครจ๋า
นะครับพี่น้องครับ

ออกนอกเรื่องรามเกียรติ์ไปเล็กน้อยซะแล้ว

เลี้ยวกลับ

แล้วทศกัณฐ์ล่ะ ดูออกได้ยังไงว่าตัวไหนเป็นทศกัณฐ์
อาจมีบางคน (หาเรื่อง) ถาม

อ้อ นั่นแหละไม่ยาก ทศกัณฐ์จะต้องไล่สี่เขียว ตัวโตสูงใหญ่ดูสง่า สวมหัวโขนยักษ์และนั่งรำบนแท่น ขณะที่ตัวละครอื่นๆ นั่งจ้องเรียงเป็นแถวอยู่ข้างล่าง เห็นม้าย่างนิดเดียว ฮีโร่เอ๊ย! พุดโง่ๆ คนที่ช่างหาเรื่องยังหาเรื่องต่อไป ตัวละครฝ่ายยักษ์ไล่สี่เขียวออกแยะไป กุมภกรรณก็ใช่ อินทรชิตก็ใช่ พิเภกก็ใช่ แล้วกล่าวถึงใครตัวนั้นก็มานั่งแท่นรำเอิบๆ ได้ไม่เห็นจะใช้ทศกัณฐ์ชะทุกตัว

เออหนอ ฝ่ายค้านนี่มันก็ช่างค้านดะชะจริง ๆ

เอางี้ จะดูว่าไหนเป็นทศกัณฐ์ก็ต้องฟังตอนเค้าร้อง ถ้าเขาร้องว่า เมื่อนั้น ทศพักตร์ยักษ์ แล้วตัวละครตัวไหนรำบ่อขึ้นมา ณ บัดเดี๋ยวนั้นแหละทศกัณฐ์ ม้ายละ บอกแล้วว่าดูง่าย ผู้เขียนเถียงกลับ

ฝ่ายค้านถอนใจเฮือก โปรดตอบอย่างสร้างสรรค์หน่อย ได้มัยครับเนี่ย คุณหม่นหมยา

ด้าย...แฮม! ก็ไม่บอกซะแต่แรก

จะดูว่าไหนตัวไหนเป็นทศกัณฐ์นั้นก่อนที่จะไปดูโขนที่โรงละครแห่งชาติเป็นครั้งแรกในชีวิตผู้เขียน ได้ไต่ถามอาทิ กูเกิ้ลไปซะก่อนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เพื่อจะได้รู้เขารู้เราแบบ **ซุนวู** ปราชญ์จีนเคยสอนไว้ จะรู้จักแต่พระเอกไม่ยอมรู้จักผู้ร้ายซุนวูจะได้ไกรธตายปะไร

ทศกัณฐ์นอกจากจะรูปร่างสูงใหญ่ดูมีสง่าสวมเสื้อสี่เขียวและสวมหัวโขนยักษ์แล้ว ลักษณะของหัวโขนยังโดดเด่นไม่เหมือนใครอีกด้วย สังเกตได้ง่ายจากส่วนซึ่งเป็นมงกุฎเหนือ

หน้ายกขึ้นไปคือจะมีหน้าเล็กๆ สองชั้น ชั้นแรกเป็นหน้ายก
ครบ ๔ ทิศ ขณะที่ชั้นบนสุดเป็นหน้าเล็กๆ ของพระพรหมทาง
ด้านหน้า และเป็นหน้าเล็กๆ ของยักษ์ทางด้านหลัง คือมีด้าน
หน้ากับด้านหลังเพียงสองทิศเท่านั้นไม่เป็นสี่ทิศอย่างชั้นแรก

ศึกษาจากอาถรรพ์ก็เลยมาแล้วเป็นอย่างดีจึงตอบออกไป
ไม่รอช้า แถมยังทำหน้าที่เฉลียวฉลาดรอคำชม นี่ถ้าเป็นหมา
ก็คงกระดิกหางดิ๊กๆ และร้องงี้ดๆ รับรองได้ แต่ฝ่ายค่านก็ยัง
ตะแบงต่อไป

แหม! ตอบแบบว่าเกือบฉลาดนะครับ คุณมนันยา แล้ว
ถ้าหากผู้แสดงเค้าถอดหัวโขนออกถือไว้คุณมนันยาจะดูออกมั๊ย
ครับว่าตัวไหนทศกัณฐ์

ก็ดูที่หัวโขนที่เค้าถอดออกมาถือไว้ซิเว้ย ถ้าเป็นหัวทศกัณฐ์
เค้าก็แสดงเป็นทศกัณฐ์แหละ เอ๊ะ ไอ้คนถามนี่ลองภูมิวะ

แต่นี้ก็เป็นการตอบไปตามเนื้อผ้าเพื่อเอาตัวรอดเท่านั้น
เอง จริงๆ แล้วการแต่งกายของทศกัณฐ์มีอะไรโดดเด่นเห็น
ถนัดไม่เหมือนตัวละครตัวอื่นๆ อยู่อย่างหนึ่ง คือจะมีแผ่น
สีแดงรูปรีๆ อันเท่าฝ่ามือคาดไว้กลางอก ข้างหลัง แล้วก็ใต้
รักแร้ทั้งสองข้าง แผ่นสีแดง ๔ แผ่นนี้โยงติดกันไว้ด้วยเส้นเงิน
ขนาดเข็มขัด พูด่ง่ายๆ คือทำเป็นเข็มขัดรัดอกนั่นเอง ในเมื่อ
ทศกัณฐ์สวมเสื้อเขียวปิดแผ่นกอเอี๊ยะสีแดงแผ่นบ่อเริ่มจึงเห็น
ได้ค่อนข้างชัดเจน แม้จะมีสร้อยสังวาลหลายเส้นคล้องทับอยู่
ก็ตาม เหตุผลต้นเรื่องที่ทศกัณฐ์ต้องคาดแผ่นผ้าปิดกลางอก
ก็เพราะทำตัวเกรงไปแย่งบุษบกประจำตระกูล จากเปริน พี่ชาย

จึงถูกพระอิศวรกริ้วขำว้างเอาด้วยงาช้างปักจี้กเข้าให้ แถมยังสาปเสียอีกว่าวันไหนตายด้วยศรพระราม วันนั้นงาช้างจึงจะหลุดออก อีทีนี่เป็นตั้งเจ้าเมืองลงไปไหนมาไหนมีงาช้างปักโดที่หน้าอก ยิ่งงั้นได้ยังไงอายุเค้าตาย ทศกัณฐ์ก็เลยขอให้ **พระวิษณุกรรม** ช่วยเสริมสวยให้ “จะให้ทำนรจนามัย ไช้แก้เลื้อยงาคเซนทร แล้วจึงทำเครื่องประดับปิดให้วิจิตรแลเลื่อมประกายสร้อย อย่าให้เห็นงากุญชร อลงกรณ์ให้สนิทงามดี”

เอ้า...จบเรื่องตัวละครแล้วย้ายไปพูดถึงโซนในมุมอื่นเสียบ้าง เรื่องเพลงก็แล้วกัน บอกแล้วว่าผู้เขียนก้าวเข้าโรงละครแห่งชาติเมื่อตอนดูโซนครั้งแรกด้วยความง้ออย่างสุดๆ นอกจากจะไม่รู้อะไร (ชะบ้างเลย) เกี่ยวกับโซนแล้ว ยังไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับเพลงประกอบการแสดงอีกด้วย รู้จักเพลงแค่สามเพลงคือ เพลงโอด เพลงเซ็ด แล้วก็ เพลงรวว นี้ไม่นับ เพลงสรรเสริญพระบารมีถ้านับด้วยก็สี่ ดังนั้นดูโซนไปก็เลยหัดจำเพลงไปด้วยผิดๆ ญกๆ

พี่มยุราก็อุตสาหะให้กำลังใจว่า “ดูโซนเรื่องนึงจำได้เพลงนึ่งก็ดีแล้ว ค่อยๆ จำไปคราวละเพลงๆ จำได้มั้งลืมชะมั้งเนี่ย ไม่ตายชะคงจำได้สัก ๕ เพลงแน่ๆ”

ไม่รู้พี่เค้าชมหรือเค้าถากถางสติปัญญาเรา ไอ้ครั้นจะถามวิธีก็เกรงเค้าจะตอบอย่างตรงไปตรงมา

ดูโซนได้สักพักหนึ่งผู้เขียนก็เริ่มสนุกขึ้นเรื่อยๆ แบบว่าดูเป็นขึ้น คือแทนที่จะดูไปเฉยๆ เรื่อยเปื่อยเหมือนดูการ์ตูน การที่เราารู้เรื่องราวความเป็นมาของตัวละครเช่นใครทำอะไร

ยังไ้ และเพราะอะไร เราก็จะได้เข้าอกเข้าใจตัวละครมากขึ้น โกรธไปด้วย สงสารไปด้วย หรือเห็นอกเห็นใจมากน้อยก็ว่าไป อีทีนี่แหละจะได้รอรธสมาก แบบว่าอินกะเรื่องอย่างที่คุณสมัยใหม่เค้าว่ากัน

ยกตัวอย่างเช่นเวลาพระรามยกทัพ เห็นลิงๆ ทั้งหลายออกมาเต้นตามจังหวะทำท่าโลดโผนที่จะได้ไปฆ่ายักษ์แบบลิงๆ แต่มี **พิเภก** มาเต้นเข้าขบวนไปกะเค้าด้วยจนกระดานชนวนที่สะพายอยู่แกว่งไปมา ผู้เขียนก็นึกอยากรู้ติดหมัดขึ้นมาทีเดียวว่าพิเภกเป็นยักษ์ตัวเดียวในหมู่ลิงแล้วต้องยกทัพกลับไปรบบ้านเกิดเมืองนอนนั้นจะรู้สึกยังไงน้อ เมืองที่จะต้องยกไปรบก็บ้านเกิดเมืองนอนตัวเอง เจ้าเมืองรีกีพี่ชายตัว คนที่ออกมารบก็พี่น้องญาติวงศ์พงศาตัว

พิเภกอยู่กับพระรามไม่น่าจะมีความสุข ยักษ์ก็ดำ ลิงก็รังเกียจ แล้วพระรามแกก็ถามโน่นถามนี่ถามเอ้าถามเอา **ยังงั้นได้มัยพิเภก ยังงี้ได้มัยพิเภก จะทำยังไงดีละพิเภก จะเอายังไงดีละพิเภก** ใจครั้นจะไม่ตอบก็ไม่ได้เพราะผิดจรรยาวิชาชีพโหร ครั้นตอบไปเค้าก็ไปฆ่าพี่น้องญาติของตัวเอง น่ากลุ้มใจแทนแท้ๆ

แต่ใครด่าพิเภกก็ยังไม่เจ็บเสบน่าชอกช้ำใจเท่า **กุมภกรรณ** ด่าตอนที่กุมภกรรณยกทัพมา แล้วพระรามให้พิเภกออกไปพบพี่ชายขอให้ยกทัพกลับไปเสีย เพราะชินอยู่สู้รบกุมภกรรณก็จะตายเสียเป็นแน่แท้ (เพราะพระรามเป็นพระเอกของเรื่อง **รามเกียรติ์** หาใช่ทศกัณฐ์ไม่)

กุมภกรรณดำน้องชายว่า

“ธรรมดาพี่น้องผิดกัน ไม่ซ้ำพลันก็จะกลับคืนดี ถึง
มาตรฐานองค์พระเชษฐา โกรธาขับไล่มีงหนี่ ญาติวงศ์พงศา
ยังมี เหตุใดอสูรจึงไม่ไป กลับมาเข้าด้วยลักษมณ์ราม บอก
ความตื่นลึกทั้งปวงให้ จะแก้งฆ่าพงศ์พันธุ์ให้บรรลัย มาหา
กูโยไอ้อปรีย์”

ใครๆ อ่านรามเกียรติ์แล้วก็คิดเหมือนกุมภกรรณทั้งนั้น
ผู้เขียนหลงทำใจเป็นพิภกแล้วถามตัวเองว่ามาเข้ากับพระราม
ทำไม๊ให้คนเคঁดาเข้าค้ำยั้งนี้ ได้คำตอบออกมาแบบไม่ค่อย
จะนำเสนอเท่าไรนัก ว่า มันเป็นชะตาฟ้าลิขิต ดวงมันบอกว่า
ต้องไปเข้ากับพระนารายณ์อวตารเพื่อปราบยักษ์ก็เลยต้องจูด
จากเทวดาลงมาเกิดตามดวง ก็ถ้าโหรไม่เชื่อดวงเสียเองแล้ว
จะไปพยากรณ์ใครได้

ฟังแล้วแม้รู้สึว่าพิภกก็มีเหตุผลดี แต่ยังไม่สบายใจ
ตามกุมภกรรณดำน้องชายไปด้วยอยู่นั่นเอง

น้องพรรคยังงี้มันก็น่าต่ออยู่หรอก พับผ่า

แล้วก็อดสงสารกุมภกรรณไม่ได้ พี่ชายเลวแล้วน้องชายยัง
แยแถมอีก ชีวิตช่างอัปมงคลแท้ๆ ทีเดียว ตอนอ่านเรื่องรามเกียรติ์
เคยสงสารกุมภกรรณที่จำใจจำเป็นต้องมารบพระรามทั้งๆ รู้ว่า
จะสู้ไม่ได้ เพราะพี่ชายเป็นเจ้าของหัวจะขัดขึ้นอย่างไรได้ คำ
พูดของกุมภกรรณนั้นบอกชัดเลยว่ารู้อนาคตของตัวเอง

“เมื่อว่าพระองค์ไม่เห็นด้วย จะสู้ม้วยมิให้เคืองบพศรี
ก็จะยกโยธาไปต่อตี ตามมีพระราชโองการ”

กุมภภรรณกับพิภกจำเป็นต้องทำตามชะตาฟ้าลิขิตทั้งสองคน กุมภภรรณได้รับความยกย่องนับถือ แต่พิภกถูกต่ำยับ จะมีดีสำหรับพิภกอยู่บ้างก็ตรงที่กุมภภรรณตายในการรบ ส่วนพิภกเมื่อเสร็จศึกแล้วได้ครองกรุงลงกาแล้วได้แถม **นางมณฑา** เป็นมเหสีด้วย

หรือว่าพิภกแกดูดวงตัวเองมาเรียบร้อยแล้วตั้งแต่ต้นว่าชีวิตจะตันร้ายปลายดี ใครต่ำแกจึงกัดฟันทนเรื่อยมา อันนั้นก็ไม่รู้เหมือนกัน

ดูโฉนมากมาย เข้าผู้เขียนก็เริ่มหัดสังเกตตัวละครทั้งฝ่ายยักษ์และฝ่ายลิงว่าใครเป็นใคร เพราะจะกระเช้ากระชู้ถามพืชมยุร์มากมาย และทุกครั้งก็เกรงใจ ในที่สุดก็รู้ไปเองจากการเฝ้าสังเกตว่าตัวละครโฉนนั้นแตกต่างกันตรงสีกาย (สีเสื้อ) เช่น **หนุมาน** สีขาว, **สุครีพ** สีแดง, **ชมพูพาน** สีชมพู, **นิลพัท** สีดำ เป็นต้น, แตกต่างกันที่อาวุธ เช่น กุมภภรรณถือหอก (**โมกษศักดิ์**), ไมยราพถือกลองยาสะกด และพิภกสะพายกระดานชนวน เป็นต้น นอกจากนั้นลักษณะยอดมงกุฎของหัวโฉนก็ยังแตกต่างกันออกไปอีก เช่น **มงกุฎยอดน้ำเต้า**, **ยอดกระหนก**, **ยอดกาบไผ่** เป็นต้น จำกันไม่หวาดไม่ไหว เพราะมีเยาะแบบด้วยกัน

หัดดูโฉนมาสองปีเพิ่งมาสะดุดใจเอาเมื่อไม่กี่วันมานี้เองว่า กุมภภรรณนั้นแปลกกว่าใครๆ คือไม่ยกกะสวมหัวโขนยอดมงกุฎอย่างใครๆ เขา ทั้งๆ ที่ฐานะทางบ้านรี้กสูงเป็นถึงน้องทศกัณฐ์ เพิ่งมาเข้าใจตอนที่เสนาตลกหน้าม่านเขาออก

มาคุยกันนะเองว่ากุมภาพันธ์นั้นเป็นยักษ์แก่จึงหัวล้าน และเพื่อแสดงถึงความหัวล้านจึงไม่ได้สวมมงกุฎอย่างตัวเจ้านายทั้งหลาย หัวโขนของกุมภาพันธ์นั้นในเมื่อไม่มีมงกุฎจึงออกจะดูคล้ายหัวเสนาย์กษัตริย์ทั่วไปที่มีปากแฉะ ตาโปลง จึงจำเป็นจะต้องทำให้แตกต่างกับหัวเสนาย์กษัตริย์ทั่วไป ด้วยการมีหน้ายักษ์เล็กๆ ๓ หน้า เรียงกันอยู่ที่ท้ายทอย (ทศกัณฐ์ก็มีเหมือนกัน) แล้วก็มีการบังหน้าทอง

กุมภาพันธ์นั้นเป็นน้องคนถัดจากทศกัณฐ์ มีรูปร่างสูงใหญ่ปานๆ กัน ที่ชื่อว่ากุมภาพันธ์ก็เพราะตัวโตมากจนสามารถเอาหูใส่ลงในหม้อ...เอ๊ย...เอาหม้อใส่ลงในรูหูได้ เวลาจะเลือกคนแสดงเป็นกุมภาพันธ์ จึงต้องเลือกคนตัวโตล่ำสันแข็งแรงเหมือนๆ กับเลือกคนเล่นเป็น **อินทรีชิต** ต้องเลือกเด็กหนุ่มตัวเล็ก เพราะเป็นยักษ์เด็กลูกชายทศกัณฐ์ อายุยู่สิบต้นๆ เพิ่งจะเป็นหนุ่ม

ดูโขนมากๆ เข้าก็ซักชอบจนต้องไปหารามเกียรติ์มาอ่าน เพื่อให้ดูโขนได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเพราะรู้เกร็ดฝอยต่างๆ ยิ่งอ่านรามเกียรติ์ก็ยิ่งเข้าใจว่าทำไมเจ้านายสมัยก่อนต้องถูกบังคับให้อ่าน ก็มันมีสรรพวิชานานาประการอยู่ในนั้น ทั้งการปกครอง การรบ การจัดทัพ โหราศาสตร์ การครองใจคน การเอาใจนาย การคบเพื่อน มีตัวอย่างคนดีให้เรียนรู้ และตัวอย่างคนเลวให้หลีกเลี่ยง

ความรู้อย่างเบาะๆ ที่รามเกียรติ์มีให้ก็คืออ่านแล้วดูโขนสนุกขึ้นมากนั่นเอง

ขณะเดียวกันดูโชนแล้วก็อ่านรามเกียรติ์สนุกขึ้นมาด้วย
ทั้งๆ ที่สมัยเรียนหนังสือเคยเบื่อหน่ายอย่างสุดๆ
ก็แปลกดีเหมือนกัน